

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TURTUR NIDUM ALTARIA

XXX. ÉVF. 1930. ÁPRILIS.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA
A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI CUJUS NON SUM DIGNUS...

VERGO IPSUM, OUEM GEND

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

TARTALOM: *Mátraí Gyula dr.*: Szent Imre-jubileum. — *Czabaly Mária*: Krisztus, az igaz barát. — *Nagelreiter Alajos dr.*: Jézus legszentebb lábainál. — *Dessewffy Emma*: Az Anyaszentegyház liturgiájának szépségei. — *Németh István*: Kálváriás hegyek. — *Krónika*.

Aszkézis és misztika. (A tökéletes élet.) *Irta dr. Tiefenthaler József*, a budai Szent Imre Kollégium igazgatója. A kétezeresztendősi egyház egész vallási és kegyelmi élete lüktet ebben a — páratlan irodalmi apparátussal megírt — könyvben.

Az első részben az *askézis*nek értelme, célja, eszközei és útjai bontakoznak ki modern megvilágításban az olvasó szeme elé! — Ennek a résznek fejezetei: Lelki élet. — Teremtés célja. — Isten képe és hasonlatossága. — A földi ember. — Hajlamok. — Világmegvetés. — Önfegyelmzés. — A szenvedés misztériuma. — Akarat. — Állapotbeli kötelességek lelkisége. — Confiteor. — Az Úr asztalánál. — Imaélet. — Liturgia. — Erényes élet. — Erotika. — Modern élet tengerén.

A második rész a *misztikát* tárgyalja, mely külföldön óriási irodalmi harc és érdeklődés centrumában áll, de nálunk a maga páratlan gazdagságában, érdekességében és eredetiségében még egészen ismeretlen. A magyar vallásirodalmi élet nélkülözötte a misztika feldolgozását, amiért a jelen könyv misztikája valóságos irodalmi esemény. Fejezetei: A misztika célkitűzése. — Kegyelem a misztikában. — Szemlélődés (Kontempláció). — Tökéletesség lényege és a misztikus élmény. — Tapasztalati Istenmegismerés. — Imafokokozatok. — Rendkívüli misztikus tünetek. — A misztika nyelve. — A keresztény misztika története. — Összefoglaló felelet a misztikus élet problémáira. — Vallásosan művelt világiak, papság, teológusok, nevelők, zárdák nélkülözhetetlen kézikönyve! *Boltt ára 6 pengő*. A szerzőnél (cím: Dr. Tiefenthaler József, a budai Szent Imre Kollégium igazgatója, Budapest, I., Horthy Miklós-út 17.) a pénz előzetes beküldésével *5 pengő*.

Dr. Babura László: *Szent József lelkikönyvtár*. Az illusztris szerző sok oldalról jött kérésnek engedve, megkezdte elmélkedéseinek kiadását. Az első kötetben a Szent József iránti mélységes tisztelete és szeretetének virágait kötötte koszorúba, nagy gondnal és kegyeletes lelkülete finomságával dolgozván föl Szent József litániáját. Minden elmélkedésben értékes tartalom vezet be a szerző gazdag lelkiségének szentélyébe, ahol azután a legkellemesebb gondolatmélódódiák csendülnek meg és hangolnak áhitatra, mélységes tiszteletre és gyermeki bizalomra Szent József iránt. Dr. Babura egyéni stílusa, amelyet eddigi műveiből oly előnyösen ismerünk, itt is kellemesen érint s a lelki magasságok felé való szárnyalásra készlet. Az Oltáregyesület tagjai hálással fogadhatják e kitűnő elmélkedéses könyvet, amely külsőleg is csinos kiállításban s igazán olcsón beszerezhető. Ára a szerzőnél (dr. Babura László, prelátnus-kanonok, Esztergom) 2 P, könyvkereskedésben 2 P 50 f. A legmelegebb szeretettel ajánljuk mélyen tisztelt olvasóinknak.

„Az Isteni Gyermekebarátnál” című imakönyvünkhöz (amelynek ára **1 P 50 fill.**) minden igényt kielégítő 79 lapos énekpótfüzetet adtunk ki, úgyhogy most már mindenütt bevezethető hivatalosan is. A pótfüzet ára **50 fill.** Tömeges rendelésnél — 50 pld.-tól kezdve — **à 40 fill.** Mindkettő megrendelhető kiadóhivatalunkban, *Budapest, IX., Üllői-út 77. szám alatt*.

Szent Imre-jubileum.

MINDEN jubileum öröm is egyúttal. A szó magyar jelentése is az és évtizedek vagy pláne évszázadok távlatából bármilyen eseményt tekintünk, fölemelő az emlékezés még akkor is, ha olyan dologról van szó, amikor nehéz volt elviselni.* A mi Szent Imre-jubileumunk pedig az Árpád-ház első drágagyöngyének, a liliomoslelkű, daliás ifjúnak, Imre hercegnek szól. Őt hozza a csonkaország bús magyarja elé, hogy kincsét megismerje, fölleskéljön és megvigasztalódva lendülete-sebb étellel küzdje ki magának a szebb jövődőt.

A Szent Imre-jubileum mintegy a homályból emeli ki a magyar ifjúság kedves védőszentjének alakját. Úgy vagyunk mi magyarok, hogy a saját értékeinket nem igen szoktuk megbecsülni; sok mindennek akkor eszmélünk az értékére, amikor már nincsen. A Szent Imre-kultusz is — úgy hisszük — aránytalanul vérszegény s szinte alig mondható nemzeti közkincsünknek. Ifjúságunk a kor szellemének őrző hullámain hanyódik, vetődik, jellemekkel az élet mai sivárságában kevés olyannal találkozik, amely imponálna neki és az idealizmus magaslataira ösztönözné: a mai ifjúság szegény élő eszményképekben. Ennek a szegénységnek valóságos áldás a Szent Imre-jubileum, amikor a zsenge katolikus nemzet virágos kertjének legszebb díszét mutatja föl az ifjúság és az egész nemzet, sőt — az idegen résztvevők nagy számát tekintve, mondhatjuk — az egész világ előtt. Az egész magyar társadalom fel fog figyelni Szent Imrére és a közvetlen hatások mellé a nevelői tényezők — iskola és család — közös befolyása fog új Szent Imre-tiszteletet, lelkes, tiszta és erős magyar ifjúságot alakítani.

A Szent Imre-jubileum Isten különös kegyében gyönyörködött, amely-lyel népünket kitüntette, mikor Szent Imrét a szentek dicsőségével övezte.

* «Quod durum fit pati memicuisse dulce est», amit nehéz volt elszenvedni, édes arra emlékezni.

Nem véletlen az, hogy Szent Imre korán elhalt s az ország hatalmi irányítása helyett erényeivel és szentségével mutatott utat a magyar nemzetnek. Az isteni gondviselés működését szemlélni és utain az isteni jószág ténykedéseit tapasztalni egyike a legmagasabb fokú lelki örömeinknek. A szilaj magyar népnek, különösen pedig az ifjúságnak, adott a jó Isten Szent Imrében eszményt, példaképet, akiért lelkesedni nemcsak lehetett, de vonzó fensége miatt kellett is, mert a szent fejedelmi sarj igazán olyan volt a zsenge korát élő magyar katolikusságnak, mint egy lelki tündérvár, amelyben az ideális élet virágos tavasza kínálja kellemeit. Nekünk, jubiláló magyaroknak is gyönyörűség ott látni őt, ahová az isteni gondviselés kegyes jósága állította őt szövétnekül a magyar történelem kálváriás útjára.

De vigasztalásunk is a Szent Imre-jubileum, mert a jelen sívárságában is azt mondja, hogy Isten szereti a magyart. Szent István, Szent László, Szent Erzsébet és boldog Margit Szent Imrével együtt jutnak eszünkbe e jubileum alkalmával. Sőt rágondolunk azokra az értékeinkre — 34-en vannak — is, akik nincsenek ugyan szentté avatva, de őseink szentként tisztelték őket.* És ilyenkor látjuk, hogy nem vagyunk mostoha, de nagyon is édes gyermekei az Égnek. Micsoda vigasztalásunkra van például Szent Imre eucharisztikus lelkét látnunk a veszprémi Szent György-kápolna tabernákuluma előtt! Amit a mi korunk eucharisztikus föllendülése hozott létre, azt kilencszáz év távlatában mind megtaláljuk Szent Imre herceg lelkéjében, úgyhogy habozás nélkül választhatjuk őt mintaképünknek. Az elmélkedés, éjjeli imádságos virrasztás, szentséglátogatás, a szegények ügyeinek intézése, a szent családi élet mindannyi korszerű útmutatás számunkra Szent Imrétől.

Eucharisztikus lelkek, gyujtsuk meg mi is buzgóságunk és lelkesedésünk tüzeit a Szent Imre-jubileum alkalmával és lelkes közreműködésünkkel segítsünk hozzá másokat is a Szent Imre szellemében való lelki megújuláshoz.

Dr. Mátrai Gyula.

* Ezek közül a «boldognak» tisztelt Ilona, dömés apácának boldoggáavatását, boldog Margit szenttéavatásával együtt most szorgalmazzák.

Szent József-oltárunk az Örökimádásban. Eddig is volt, de csak egy Szent József-kép volt elhelyezve a régi Mária-oltár szegényes deszkaalkotmányán. Az évek óta befolyó adományok és főleg *Stróbl Zsigmond* szobrászművész jóindulatú ármérséklése lehetővé tették azt, hogy a Szent József-oltárt megrendelhet-

tük. Az oltár prusicai márványból fog készülni, tabernákulummal és Szent Józsefnek egy méter magas szobrával.

Harang-alapunk újra gyarapodott: egy fiatalember ismét 40 pengőt küldött az Örökimádás beszerzendő harangjaira. Isten fizesse meg!

KRISZTUS, AZ IGAZ BARÁT.

Ki az, kire a földön azt mondod: igaz jó barát,
Hiába keresed — senki még valódit nem talált.
Tekintsd Krisztust a Golgotán, Ő az igaz barát,
Ki önként választá érted a kemény keresztfát.

Ő az, ki Téged híven szeret s neked mindig megbocsát,
Ha látja szívednek igaz bánatát.
Ő az, ki felejt, magához emel és újra szeret,
Ha tettet megbántad, soha meg nem vet.

Elismeri gyarlóságodat, míg a földön jársz,
Nem haragszik érte, ha segítséget botlásaidért Tőle vársz,
Szívesen nyújtja jobbját mindenkor neked,
Kész megbocsátani s mindenben együtt érez veled!

Ezt Krisztus teszi. — De, mondd, van egy más ily barát,
Ki büszke gögjét legyőzné s neked megbocsát?
Elejtett szavadért kemény megvetéssel sujt,
Bocsánat helyett, eltaszít, megaláz és a porba sujt.

Ne pazarold el oktalan, szíved érzelmeit
Arra, ki meg nem érti azokat s annak tetteit.
Ki embertársát Krisztusban szereti —
Megbocsájtja annak ballépéseit.

Azért szeresd Krisztust és az Ő keresztjét,
Tőle ne várj soha megvetést.
Mint a valódi jó barát mindenkor megbocsát,
Ő kész rajtad segíteni, kövesd mindenben nyomdokát!

Czabaley Mária.

Jézus legszentebb lábainál.

AZ APOSTOLOK sokszor igen elfáradtak, mert Jézus szavának engedelmeskedtek és szent örömmel, lelkesedéssel járták be a városokat és falvakat, ahol a Messiást váró népet a Mester eljövetelére előkészítették. Mikor Jézus őket fáradtan, porosan és izzadva a nehéz és hosszú útról visszatérni látta, istenemberi szentséges szívével megsajnálta őket és atyai gyengédséggel így szólt hozzájuk: «Jertek félre egy puszta helyre és pihenjete meg egy kissé». (Sz. Márk 6, 31.)

Minket is hív Jézus megható kedvességgel erre a pihenőre: a szentéglátogatásra, a tabernákulum előtt való csendes és meghittén édes időzésre, mert tudja isteni Mesterünk, hogy mi is sok lelki és testi ügyben fáradozunk és napról-napra a sok mindenféle elfoglaltságtól elfáradunk.

Már maga a kötelességeinknek becsületes és hűséges teljesítése nem ritkán nagy fizikai és erkölcsi áldozatot rak érzékeny és gyarló vállainkra.

A szenvedélyeink ellen való harc is néha igen nehéz és keserű. Ellenállásunk nem ritkán kemény próbát kénytelen kiállani. Különféle szenvedéseinket csak úgy vonszolva hurcoljuk életünk útján, amelyen sok nehézség és akadály tornyosul fel. Ezek leküzdése nem csekély fáradságunkba kerül. Midőn pedig azt hittük, hogy megszabadultunk keresztüinktől, már újabb, néha nehezebb szakad ránk...

Még abban a munkában is, amelyet másokért végzünk: a keresztény apostolság szent tevékenységében, ha még oly nagy szeretettel szenteljük is életünket Krisztus ügyének, sokszor elfáradunk és kedvünket is veszítjük, ha azt kell látnunk, hogy fáradozásaink, ha még oly buzgóak vagyunk is, hiábavalók. Miért is pazaroltunk annyi fizikai erőt, annyi erkölcsi energiát? Mi hasznunk lett belőle?

Mikor így tépelődünk, egyszerre csak Jézus szava hangzik felénk kedvesen és erősítőleg: Jertek félre, hagyjátok ott egy kevéssé az elodázható munkát, jertek el a világ zajától, jertek a magányba, jöjjetek Velem!

Jézus édes szava különösen a tabernákulumból szól hozzánk. Kimondhatatlan szeretettel hív minket szentséges lábaihoz, hogy egy kevéssé maradjunk nála és nyugodjunk legszentebb Szíve közelében. Aki minket hív, a világ Teremtője és Megváltója, a mi kedves jó Pásztorunk, aki oly nagy gyengédséggel intézte meghívását apostolaihoz. Jézus az Istenemberré és Oltárszentséggé lett, mert szeret minket mindvégig. Ő itt van a fölséges Szentségben élően és igazán, ahogyan ott van az égben dicsőségesen Atyja jobbán.

Hagyjátok ott — mondja nekünk — a szokott munkát, szükséges nektek, hogy kevés időre kiszakítsátok magatokat a környezetből, amelyben mindennapi munkátok leperreg. Hagyjátok ott a lakástokat, szakadjatok el a tömegtől, amely az utcákon oly sietve fut az anyagiak után. A néptömeg elkábít és fáraszt benneteket. Ott a világ zajában nem hallanátok szelíd szavamat vagy igen eltompítva jutna hozzátok... Jertek ide a templom magányába, ahol Én beszélek szívetekhez és megízleltetem veletek édességeimet...

Igazán mily boldogok lehetünk, midőn a szentségi Jézus annyira jó hozzánk, akik néha túlságosan elmerülünk a világban, amely nem ritkán komolyan veszélyeztetni lelkünk üdvösségét. Ez a világ nem adhatja meg nekünk a boldogságot, mert az ő javai nem az igazi javak, amelyek lelkünket kielégíthetik. Sőt sok veszedelmet, kísértést és kemény harcot rejt magában ez a világ és a sok kísértés elleni küzdelem után nagyon szükségünk van, hogy megfogyott erőnket helyrehozzuk azáltal is, hogy Jézus legszentebb lábainál kissé megpihenjünk. Jézus legjobban

ismeri a csalfa világ veszedelmeit és legjobban tudja, mily fáradságos s terhes a mindennapi életünk, azért óhajtja, hogy menjünk el a béke helyére, a Legszentebb elé, otthagyván egész vagy fél órára vagy legalább néhány percre az ellenséges és csaló világ sokszor ész és szívet elkábító zaját...

Ne gondoljuk, hogy a Legszentebb előtt való megjelenés csak néhány jámbor léleknek és egyszerű embereknek válik üdvére és a tanult ember az ilyen lelki visszavonulásból nem meríthet hasznot. Van-e hitünk? Ezen fordul meg az egész. Minél tanultabb valaki, annak annál erősebb a hite. Hitünk pedig azt tanítja, hogy Jézus mindig jelen van az Oltáriszentségben, hogy lelki erőnk, védelmünk és békénk legyen.

Ő itt van e szent magányban, a szentségházban, hogy imádjuk, áldjuk, nekünk isteni kegyelmét osztogassa, hogy mindennapi életünknek sugalmazója és központja legyen.

Ha a nap bizonyos óráiban a sok munkától és földi gondtól ránk száll a fáradság és szükségét érezzük a világ fojtó légkörében a tiszta, üdítő lélekzetvételnek, hogy lelkünk felüdüljön, emlékezzünk meg ilyenkor Jézus szeretetteljes meghívásáról és siessünk legszentebb lábaihoz és lelkendezve kiáltunk fel a zsoltárossal a tabernákulum előtt: Ó Uram, mily kedves a te hajlékod, mily szeretetreméltó a te lakásod, amely után lelkünk annyira eped... Egy nap, egy óra a te oltáraid, a te szentségházad előtt, a te templomaidban, ha mint utolsó szolgálid volnánk is itt, többet ér nekünk, mint ezer nap, ezer óra a bűnösök palotáiban...

Itt a templom fenséges csendjében, a legszentebb földi magányban legszentebb lábaidnál felújul, megfrissül, megerősödik, megittasul, megvigasztalódik a lelkünk és boldogságában újjong Tebenned a szívünk, ó élő és igaz Istennünk a legméltóságosabb Oltáriszentségben!

Itt a tabernákulum előtt megpihenve elmondhatjuk édes Jézusunknak szívünk-lelkünk örömet-bánatát, testi-lelki nehézségeinket, hallgathatjuk Jézus tanító, felvilágosító, bátorító, vigasztaló szavait és bemutat-hatjuk isteni Mesterünknek imádásunk, hálaünk és engesztelésünk adóját és Jézus elé erjeszthetjük alázatos és bízó kéréseinket...

Gyönyörű apostoli munkát végzünk, hogyha minél több felebarátunkat részint jó példánkkal, részint szó vagy írásbeli tanítással a tabernákulum, a legméltóságosabb Oltáriszentség elé, Jézus legszentebb lábaihoz segítjük.

Nagelreiter Alajos dr.

Az Anyaszentegyház iturgiájának szépségei.

(Nagyheti benyomásaim.)*

QINT új tagja az Anyaszentegyháznak, tavaiy először vettem részt a nagyheti szertartásokon, ájtatosságokon. Nem találok eléggé kifejező szavakat, mellyel számot tudnék azon érzésről adni, amely lelket áthatotta a szent hét folyamán élvezett, felségesen szép szertartások láttán.

Már rég tapasztalom azt a valóságot, hogy a római katolikus Egyház mily bölcsen és szeretetteljesen gondoskodik minden gyermekének lelkiszükségeitől, legyen az uralkodóházból való, proletár, szegény, gazdag, tudós vagy tudatlan. Minden társadalmi osztályhoz tartozónak bőven juttat kincses tárházából segítséget, vezetést, tanácsot, jótéteményt, kézzelfogható realitásokat, ékegig felemelő szimbólumokkal együtt.

Bár az Egyház szertartásai a Bibliában találhatók fel, Isten által adott rendeletek alapján épültek fel, át és át vannak azok szimbólumokkal szöve. De hogy is lehetne az másként? Miképen tudná az emberekkel megértetni a felsőbbfokú igazságokat, ha nem képletekkel? Urunk Jézus Krisztus nem parabolák által tanította-e a népeket? Szent Pál apostol, szent Péter és a többiek is nem használták gyakran erőteljes hasonlatokat, képeket, hogy tanításaikat jobban megértessék?

Az Egyház szertartásainak szimbólumairól szeretnék pár sort írni, úgy ahogy a Nagyhet ájtatosságai alatt csendültek fel elmémben, de sokkal inkább azokat az érzéseket szeretném leírni, melyeket lelkemből kiváltottak.

Nagyon megdöbbsentett az, hogy mikor jó katolikusoknak elismert barátaimmal abbeli szándékomról beszéltem, hogy ez idén az összes szertartásokon szeretnék résztvenni, majdnem hogy lebeszéltek s nem egy azt mondta: «Ugyan kérlek, minek akarod azt tenni? Vannak ugyan szépek is, de egészben véve igen unalmasak, például a szerdai Jeremiás siralmi, a sötét zsolozsma, ha egyszer el is mégy, többször sem kívánkozol utána, majd meglátod».

Ami a szerdai «sötét zsolozsmát» illeti, tényleg igen elfárasztott és a végén kimerültnek éreztem magamat. De ennek nemcsak magas korom gyengeségében keresem az okát, de különösen abban találok meg, hogy nem ösmerem eléggé Jeremiás siralmait, tehát a szertartást sem értettem meg. Ez adta meg a gondolatot, nem volna-e helyes benyomásaimról írni? Talán sok léleknek tudnék segítségére lenni, különösen

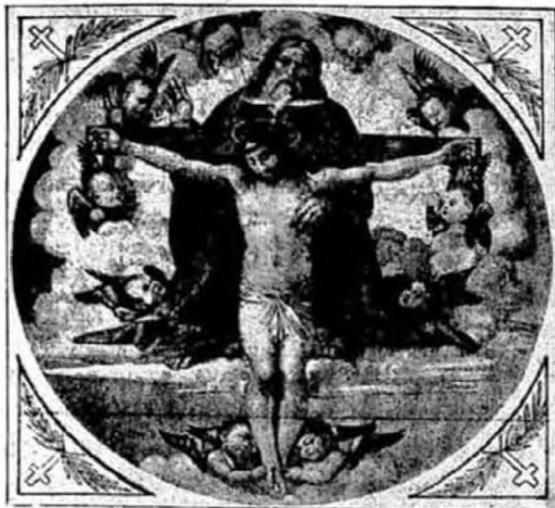
* Egy konvertitától.

azoknak, akik, mint én, nem ösmerik az előttük lejátszó szertartások lényegét és csak elfáradnak minden lelki haszon nélkül.

E gondolat különösen akkor jegecesedett ki bennem, mikor zöldsütörtökön, nagypénteken, nagyszombaton vettem részt az istentiszteleteken. Itt már otthon voltam minden mozzanatnál, tehát nem fáradtam el, de teljes elmémmel, lelkemmel tudtam követni, élvezni — minden megerőltetés nélkül — a mélységesen nagy és szép eseményeket.

De mily kevesen ismerik a Bibliában előírt szertartásokat s azok közül is, kik az ezekről írt részeket ösmerik, mennyien hivatkoznak arra, hogy Krisztus Urunk eljövetelel az ótestamentumi törvények érvényüket veszítették. Mindenesetre a protestánsok e felfogást követik és elítélőleg nyilatkoznak a katolikus szertartásokról, de egyben megfeledkeznek arról, hogy erre vonatkozólag még sokkal többet találunk az Újtestamentumban.

Mindenekelőtt nem látjuk-e, hogy maga az Úr Jézus mily tiszteletben tartotta e formákat. Nem azzal kezdte nagy munkáját e földön, hogy elítélje a Jeruzsálem templomában tartott szertartásokat, de

Ő is tanítványaival együtt mindegyiken

résztvett. Jeruzsálem templomában rendszeren tett látogatásainak sem volt más célja, mint az, hogy a szertartások legkisebb részletekig menő pontos betartásával dokumentálja Mózes törvényeinek tiszteletbentartását. «Nem jöttem a törvényt eltörölni, de azt betölteni», mondá Megváltónk.

Mennyivel inkább kötelességünk tehát nekünk úgy szívünk érzésével, mint teljes elménkkel Egyházunk által előírt imáiban, szertartásaiban résztvenni, melyek mind Urunk imáadására vannak beállítva!

Már az első keresztények széles alapon mutatták ki, hogy Urunk tényleg nem jött a «törvényt eltörölni», de megvalósítani mindazt, ami benne képletesen volt kifejezve, hogy mennyei Atyánk számára «Léleken és Igazságban» imádkozó Isten gyermekeinek hadát toborozza.

Végül az Úr Jézusnak az evangéliumban talált szigorú kitételeiben, melyekkel a zsidókat illette, arra tanít bennünket, mily fokig érdeklődik

az Úristen a neki, teremtményei által hivatalosan bemutatott hódolat iránt.

Megváltónk Izaiás próféta szavait idézi: «Pedig hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, melyek emberek parancsolatai». Jézusunk e szavai különleges súllyal bírnak, mert reámutat azoknak bűnére, akik csak a külsőségekre vetik figyelmüket és belső lélekben érzett imádat helyett csak felületesen közelednek Hozzá.

Olvassuk csak el a Jelenések könyvében a VIII. rész 3—5. versét: «És jöve egy angyal és megállta az oltárnál, arany tömjénezőt tartva és adatik annak sok tömjén, hogy tegye minden szentnek könyörgéseihez, az arany oltárra, amely a királyi szék előtt volt».

«És felméne a tömjén füstje a szentek könyörgéseivel az angyal kezéből az Isten elébe...» és akkor minden oldalról felhangzik az Istent dicsőítő ének, amely a szentek imáinak tömjénfüstjével egyesül: «Méltó vagy, hogy elvedd a könyvet és megnyisd annak pecséteit, mert megölettel és megváltottál minket Istennek a Te véred által minden ágazatból és nyelvből és nemzetből. És tettél minket a mi Istenünknek királyokká és papokká és uralkodunk a földön». (Jelen. könyve 5. rész, 9—10. vers.)

A lélek a maga áldozatával kíséri a tömjénfüst imájának jellegét és elmerül Isten imádatában.

Igen, a Szentlélek munkája tovább hat és felséges melódiában éleszti fel a lélek mélyén a Krisztus szavának valóságát, mely az égiekhez hasonlóan zsolozsmákban tör ki és imádja a háromszor Szent Istent és a feláldozott, de diadalmas Bárányt.

Ugyancsak a Jelenések könyvében vegyük elő az egész 21. részt, amelyben a jövőbeli Jeruzsálem szépségének leírását élvezhetjük. Nem találjuk-e meg újra visszhangját Egyházunk Liturgiájában? Mikor Krisztus Urunk feltámadásakor a papok a kifejthető legnagyobb pompával, a hívők nagy seregével körülvéve, helyére viszik vissza a legfelségesebb Oltáriszentséget? Mily mélyen hatnak lelkünkbe az «Alleluja» zenéjének magasztos akkordjai?

Szent Ágostonnal kiáltok fel: «Uram, mily édesek Egyházad zenéjének hangjai megrendült lelkem mélyére hatolnak, fülembé zengedeznek, de egyúttal Igazságod szívemet ragadja meg s míg szeretetednek égő vágyát ébreszti fel Te irántad, szemem könnyhullatása örömteljes édességgel telíti lelkemet». (Szent Ágoston vallomásai IX., VI.)

Szent Bernátnak is mily igaza van, mikor azt mondja: «Bármily keményszívűek is legyenek a világ fiai, a felséges zsolozsmák hangjainál felébred bennök — ha más nem — valamilyen Isten utáni vágy. A zsolozsmák egyszerűen jóleső érzése mellett, megtérésre vezető szemekből bánatteljes könnyeket hullatnak.

Ó, de rosszul teszik azok, akik nem ösmerik e szertartások alatt felébredt felséges érzéseket és elítélik azt, amit nem ösmernek; vagy közönyösen mennek el mellettük, vállvonakodással gondolnak saját szellemük felsőbbségére s gúnymosollyal ajkukon adnak bizonyosságot lelkük sivárságáról.

Hála legyen az Úristennek, egészben véve törpe kisebbségben vannak e szerencsétlenek.

Ami szintén nagy és mély benyomást tett reám, az a tömegek magatartása, melyek egész héten át felkeresték az Isten házát. Órákon át állva, áhitatos csendben engedte át magát ez emberáradat magasztos érzelmeinek. E megkapó áhitatos csendben látni véltem annak az elementáris erővel bíró hatalomnak kifejezését, amellyel az Úristen kezében tartja teremtményeinek lelki képességeit.

Feltételezhető, hogy e sok száz, sőt ezer ember lelkében nem egyformán rezgett át ez ünnepek hangulata. Lehetséges, hogy sokakat a megszokás, a kíváncsiság stb. vitt el e szent helyekre, de mindenkit egyaránt lenyűgözött a természetfelettség érzete, amely az áhitatot, e csendet, szótlanságot váltotta ki a tömeg pszichéjéből.

Ösmertessük Egyházunk liturgiájának szépségeit, terjesszük annak szeretetét, gyermekeinket tanítsuk meg annak értelmére, hogy mire felnőnek, öntudatos örömmel vegyenek részt szentegyházunk felségesen szép szertartásain. Jó korán kezdjük meg a magvetést, de ne feledkezünk meg arról, hogy miénk a munka, Istené az áldás.

Dessewffy Emma.

Kálváriás hegyek.

Svájci levél.

DRÁGA LÉLEK! Előző leveleimben néhány jellemző vonásban kitértem az alpesi hegyek természeti szépségeire. No mert igazán sok szépséget pazarolt rájuk jóságos Istenünk. Most mind Kálváriás hegyekről írok rólok. Jóllehet egyetlenegy Kálváriát sem láttam rajtuk. Leszarolta ezeket a hitujtás türelmetlensége. De azért ezek a svájci alpok mégis csak Kálváriás hegyek. A gyönyörűséges hegyoldalok tele vannak hintve mindenfelé szanatóriumokkal, az emberi nyomorúságnak ezekkel a Kálváriás stációival. Ahol az Úr Jézus Keresztfáját meg nem túrték, oda sorozatosan emelik a szenvedő emberiség élő keresztfáit. Hisz a keresztet mindenütt magunkkal hordjuk. Ide Svájcba meg épen az egész földkerekségről gyülekeznek a kisebb-nagyobb emberi keresztfák.

Mennyi hervadó, sorvadó életet hordoznak ezek a magasságos hegyek.

Csak Davosra gondolok, ahol jómagam is tengődöm. Valóságos szanatórium-város ez, hol a tüdőbajosok ezrei sóvárognek az élet, az egészség után, mely csak nagyon lassan, tán nem is egészen, vagy egyáltalán soha többé e földön vissza nem tér. Ezek a hegyek látnak sok-sok piros-pozsgás fiatal arcot, mely alatt a hervadás bacillusai végzik a kegyetlen életörlo munkát. Ezekre a napsugaras, fenyőillatos hegyekre néznek azok a barátságos ablakok, melyeken azután áttör sok-sok ágyhoztapadt csontbőr-embernek hosszú-hosszú kínos köhögése, a halálmadárnak ez az ijesztően rémes huhogása. Ezek a megcsodált szép hegyek fogják fel azt a sok gond-, fájdalom-, részvét- és aggodalomhullámot, melyet a távoli szülői, hitvesi, testvéri és gyermeki szív reszkető szeretete bocsát ki percről-percre a bizonytalan messzibe. Kálváriás hegyek, mennyi fájdalom környez titeket.

Az alpesi hegyeket sok turista járja. Élvezetből, gyönyörűségből járja. Minél magasabbra jut, annál nagyobb a boldogsága. A legmagasabb csúcsokra nem lehet egyedül feljutni. Oda vezető és segítő kell. Különben elvész. Lezuhan és a mély szakadékban szörnyű halált hal a szerencsétlen turista.

A legmagasabb csúcsok a Kálváriás szirtek. Ezeken visz át a szenvedők útja. Nehéz út. Sziklás út. Meredek út. Veszélyes út. No, mert legnehezebb a földön a szenvedés. S mégis hány léleknek kell ezeket a meredek szirteket megmászni! Előbb-utóbb mindnyájunknak. De aki nem tanulja meg a hegymászást, az nem jut fel a bércre. Aki nem készül fel a szenvedésre és aki nem tanulja meg ezt a legnehezebb, de legszükségesebb művészetet, a keresztthordozást, az tönkremegy saját terhének súlya alatt.

Épen a napokban kaptam egy nagyon siralmas levelet. Régi beteg írja. Évek óta tüdővészben szenvedő, vergődő, szegény lélek. Pár mondatát idézem. «Nem is tudom, hogy kezdjem soraimat, mert súlyos lelki depresszióim minden idegszálamat igénybe veszik és képtelen vagyok az írásra... A betegségem borzasztóan tűrhetetlenné kezd válni! És... és...! Nem tudok bízni, remélni, várni semmit többé!... És még egyet, amivel tudom, fájdalmat okozok Önnek... elvesztettem a hitemet Istenben és azóta úgy élek e földön árván, elhagyottan, mint a tört hajó roncsa, melyet kidob a szélvész a tengerből egy sivatagra. Kár, hogy nincs közelebb hozzám... talán egy végzetes lépéstől mentene meg.»

Ez a vészkiáltás is megrendítően igazolja, hogy a szenvedéshez, a Kálváriás úthoz nagy lelkierő, sok hit és felsőbb támogatás szükséges. Honnan vegyük ezt? Ki segít meg minket keresztjeink roskadozó súlya alatt?

Megkapó feleletet láttam e kérdésre egy hollandi stációsképen. A kilencedik állomás az Üdvözítő harmadik, legsúlyosabb elejét tárja

elénk. Az Istenember egészen kimerülve, szinte félholtan rogy össze a keresztnél. Emberi ereje azt mondja: nem bírom tovább. Mintegy segítséget keresve, felemeli fáradt tekintetét az Úr Jézus és szeme megakad a Golgothán, hol a keresztnél az eucharisztikus kehely sugárzik feléje. Se kehelyből erőt merít. Az Eucharisziáért megy a Kálváriás hegyre. Teleszüri az eucharisztikus kehelyt fájdalmas vércseppjeivel. Megtelíti ezt a kehelyt szenvedő lelkének minden sóhajával, önmagát feledő szeretetével. Örök csordultig tölti minden Kálváriás lélek számára enyhülettel, vigasztalással, erővel, győzelemmel, Önmagával. A Keresztnél ereje az Oltáriszentségben él tovább. Kálváriás magaslatozokra minket is az Eucharisztia segít.

Egyházunk az Oltáriszentségben Krisztus szenvedésének élő emléket látja. Memoria passionis.* A szentmise átváltozását is e szavak vezetik be: qui pridie quam pateretur... Ki szenvedésének estéjén kezébe vette a kenyeret... aztán a kehelyt és szent testét és vérért adta nekünk, hogy Kálváriás útjának és kereszthalálának nagy napja örök élő valóság legyen közöttünk a mi javunkra és üdvünkre.

Megvallom, hogy mióta jómagam is súlyosabban érzem a Kálváriás út terhét, azóta mintha jobban felfigyelne szegény lelkem az Eucharisziának golgothás hangjára. A szenvedés estéjének légköréből csapott meg néhány gondolat egyik utolsó imaórámban. Ha nem untatlak veled, idejegyzek egy-kettőt belőle. Csak olyan röviden, ahogy utána épen papírra vettem.

Az Eucharisziát akkor kapom, mikor Jézusom lelkére már ráborult a keresztnél árnyéka, mikor szent szívét már facsarni kezdi a haláltusa keserű előíze. Ezt a szívet, ezt a lelket adja nekem. Vegyétek! Ez kell nektek, szenvedők. Veletek akarok lenni, mikor ti szenvedtek. Veletek ezzel a szenvedő, fájdalmas érzülettel, hogy elgyötört szívetek-lelketek bennem megnyugodjék.

Vegyétek! Ez az én testem. Én sem tudtam egyedül, elhagyatott lenni. Kerestem a megértőt, velem virrasztót, mellettem kitarót lelkeket. Fájt, mikor alvókra találtam. Tudtam miatta panaszkodni. Szívesen fogadtam az angyal szolgálatát. Mellém kívántam hűséges anyámat. Látod, neked is lesz sötét órád. Én nem hagylak el. Veled akarok lenni mindvégig. Kevés nekem az, hogy ágyad mellé ülök. Szívedbe, lelkedbe, fájó hajlékba akarok térni, ott érinteni, megsimítani bensőségesen, ahol legjobban fáj, ahol a láz lüktet. Olajod, világosságod akarok lenni, ahol legijesztebb a sötétség. Azért hát végy csak magadhoz engem.

Vegyétek, fogadjatok be. Jövök hozzátok a keresztnél legsötétebb perceiből. Mondhatom nektek, van pokoli kísértés, melyet ember el nem

* Szennvedésnek emléke.

bír. Felnőttem bele: Én Istenem, mért hagytál el engem... Látod, ettől a rémséges örvénytől akarlak megmenteni, megkímélni. Azért hát bízzál bennem és fogadj be engem.

No, csak fogadj el! Az vagyok, aki halálba megyek érted. Erőmnek teljén, életem virágán megyek érted a halálba. Az élet nekem öröm, a legkisebb virágszál is gyönyörűségem. Mégis önként megyek érted a halálba... mert szeretlek. Ha te is tudsz szeretni, ha tudsz viszonzszeretni, akkor tudod a legnagyobbat is: Kész vagy értem bármikor meghalni. Látod, ezért adom én is a legnagyobbat neked. Fogadj el hát engem.

Érted vagyok. Hozzád jövök. Fogadj csak be. Ne aggasszon multad, ne rémítsen el jelened. Nézd, akkor gondoltam rád, mikor szenvednem kellett miattad. Akkor fogott el a legnagyobb vágy utánad, mikor rámborult egész életed hálátlansága. Mikor legkegyetlenebb volt az ember velem szemben, akkor lettem e szentségben falat kenyere, hogy így megértsen.

Úgy-e megérted, hogy szeretlek.

Drága Lélek! Mondhatom neked, nincsen oly édes zene a világon, mint az Eucharisztia kálváriás szava a szegény szenvedő betegnek. S mégis — fájdalom — hányán nem értik. Én azt hiszem, keveset imádkozunk a betegekért és haldoklókért. Vagy ha imádkozunk is, kevés lenne a hit és bizalom. Apostolkodjunk a betegekért, szenvedőkért. Hiszem, hogy ez az Úr Jézus akarata. Én is kérek egy-egy fohászt.

Németh István.

K R Ó N I K A

Orsenigo nuncius búcsúszása. Március 9-én hagyta itt szeretett magyarjait az apostoli lelkű főpap. Távozásának előestéjén még fölkereste az Örökimádást, ahol annyiszor láttuk őt a hívek közé vegyülve, a legfölségesebb Oltáriszentség imádásába merülve. Bejött a központi házba, ahová összegyűltek a Mária Reparatrix-zárda tagjai, hogy búcsút vegyenek tőle. Öexcellenciája mindig szívesen jött közénk, akár templomi ünnepélyre, akár az Oltár-egyesület kiállításaira hívtuk s mindannyiszor éreztük papi lelkületének főlemelő megnyilatkozásait, amelyeket egyéniségének közvetlensége

mindig kellemessé tett. A búcsúztatás olyan ünnepélyes volt, amelyben távozó diplomatának nem volt még része. A krisztinavárosi templomtól a Déli vasútig mindennütt intézetek növendékei álltak sorfalat. A pályaudvaron pedig az állami és katolikus intézményi képviseltek. Oltár-egyesületünket és kongregációnkat *Szölgény Ferencté, dr. Jancsics Tiborné, Török Sándorné* úrnők, *Hergert Szeréna* úrhölgy és *dr. Mátrai Gyula* ügyvezető-igazgató képviselték. Az első búcsúbeszédet *dr. Mészáros János* prélat, budapesti érseki ált. helytartó mondotta, aki a távozó nunciusnak

különösen a papi tevékenységéről emlékezett meg hálás és lendületes szavakkal. *Sípöcz Jenő dr.*, a székesfőváros polgármestere, a nuncius karitativ és szociális tevékenységéért mondott köszönetet, amely a külváros szegényeinek lelkében hagyott maradandó emléket. Az apostoli nuncius magyarnyelvű válszában megígérte, hogy mindig szószólója lesz a magyar ügynek és barátja marad nemzetünknek. Ezután szalonkocsijába szállott és az indulásnál a postás zenekar által intonált Rákóczi-induló akkordjai mellett kedvesen búcsút integetve hagyta el a pályaudvart.

A Szent Imre-jubileumra (aug. 15—20. napjain végezhető) szentáldozásokat gyűjt Szent Imre tiszteletére, Szentséges Atyánk, a pápa szándékára a Központ. Az oltáregyesületeknek elől kell járniok e mozgalomban, amely a legméltóbb koszorút fogja eredményezni Szent Imre tiszteletére.

Beszámolók. Az oltáregyleti beszámolókból kettőt egész terjedelmében közöltünk a bennük foglalt bőséges tanulságok miatt. A többi beszámolókról a következőkben emlékezünk meg:

A Krisztinavárosi Oltáregyesület január 27-én tartotta évi közgyűlést, amelyen az ünnepi beszédet főtisztelendő *dr. Szabó Pius* tábori esperes, püspöki titkár úr mondotta. «Mit jelentsen az Oltáregyesület a hívő számára» címen azt fejtegette, hogy az Oltáregyesület, melynek központja a Szentségi Jézus, «fényforrás», mely forrásnál a lelkek úgy alakuljanak át, hogy minden tag «fényszörő»-ként járjon az élet útján. A közgyűlésen beszámoló hangzott el az elmúlt esztendő munkájáról, mely röviden a következőket tartalmazta: 1. A lelki téren való munkálkodást. Minden hó első va-

sárnapján Szentségimádást végez, szentbeszéddel és Szentségi áldással. A szentbeszédet minden alkalommal más, meghívott szónok mondotta. Minden hó első péntekjén főtisztelendő helyi igazgató úr Szentséges misét mutat be, amely alatt a tagok közös szentáldozáshoz járulnak. E szentmisék alatt az Oltáregyesület énekkara külön e célra összeállított Jézus Szíve-énekeket énekel, az éneke a hívek is bekapcsolódnak. Plébániai körmeneteinken az egyesületi zászló alatt, jelvényel és lámpással vesznek részt, amelyek rendezettségüknel fogva nagyon impozánsak. Nagybőjtben háromnapos lelkigyakorlatot tartott számunkra főt. dr. Szabó Pius atya «Az ember élete» címen, amely a lelkek mélyére hatolva, egész évre kihatással volt. 2. «Jézus munkásai»-nak tevékenykedése: Az oltárak rendben és tisztántartása, valamint díszítése; továbbá az egyházi ruhák javítása, újak készítése szintén az oltáregyesületi tagok kötelessége. Minden kedden munkaórát tart, amelyen felolvasás közben javítgatnak s új dolgokat is készítenek. Az elmúlt évben több oltárterítő, ministráns ing, térdeplőpárna s egyéb apróság készült. Röviden összefoglalva, fentiekben ismertetjük a krisztinavárosi Oltáregyesületnek látható tevékenységét, de a legnagyobb eredmény az, hogy az Oltáregyesület mint fényforrás nemcsak tanít és erősít, hanem buzdít arra is, hogy az Eucharisztia közelében nyert kegyelmeket felhasználva s a belőle kisugárzó szeretetet átvigye a szegényügyek intézésére és apostolkodására.

Ófőldekről írják: Alapító elnökünk, Straub József ófőldeái plébános másfél évig tartó betegeskedése s távolléte alatt a hívek lelkiszükségleteit a szomszédos föl-

deáki egyház papja, Mátyás Béla plébános látta el és ideiglenesen az ő vezetése s irányítása mellett folytatta Oltáregyesületünk a megszokott munkásságát. Az imaórákat minden hó második vasárnapján d. u. 2 órakor tartottuk meg litániával egybekapcsolva. A tagok ezen a napon végezték el többnyire szentgyónásukat és szentáldozásukat. Az imaórákat az aznap istentiszteletet végző Mátyás Béla plébános vagy segédlelkésze, Horváth Gyula vezetése alatt végezte egyesületünk. Akadályt nem ismerve, minden pénteken megtartottuk a délután folyamán az iskola egyik termében a templomok felsegélyezésére a kézimunkaórákat. Különösen a tél volt erre igen alkalmas. Az így megtartott kézimunkaórák tartama alatt lelkiolvasmányokkal iparkodtunk a tagok lelkiéletét megmészesíteni s velük az oltáregyesületi életet megkedveltetni. Március elején az elkészült munkáinkat kisebb házikóállítás keretében közszemlére állítottuk ki. 1928–1929-ben, a télen elkészült 12 drb túllalbefodor, 4 drb szállóltéses albefodor, 12 drb palla, 1 piros kazulában tűhímezés, s 1 filé-oltárterítő. Közvetlenül küldöttünk szegényebb templom fölségélyezésére 1 miseinget horgolt csipkével (Sáp község, Pest megye), 1 oltárterítőt (Vöröserdő, Bácsbodrog megye). A tagok közül többen eltávoztak vidékünkéről, de azért lélekben tagjai maradnak egyesületünknek. 12 új tagunk van. *Tagjaink száma 43.* Halottja is volt Oltáregyesületünknek: Mészárosné szül. Szóke Rozália 73 éves korában a szentségekkel megerősítve, hosszas betegsége alatt többszöri szentáldozás után november 16-án tért Istenéhez. Az Oltáregyesület lelkivezetését 1929 szeptember 1. óta a megyéspüspök úr által Óföldéákra küldött Kupinczay Fe-

renc lelkész végzi egy szebb jövőbe vetett bizalommal.

Bábolnapusztán új oltáregyesületi fiók alakult. A komárommegyei Bábolnapusztán lelkes úrnők és urak nagyszámában jöttek össze július hó 7-én, hogy szívük vágyát és óhaját követve, megalakítsák az Oltáregyesületet, bekapcsolódva a budapesti Országos Központi Oltáregyesületbe. Az egyesület közgyűlését, melyen közel százan vettek részt, Ujlaki István plébánoshelyettes nyitotta meg, ismertetve az Oltáregyesület fontosságát, s megköszönte az eddig is az ügy érdekében buzgólkodók fáradságát, az alapszabályokat terjesztette elő, melynek értelmében a tisztviselők megválasztását javasolta. Elnöknek Hámorszky Arturné, ménesintézeti ezredesné öméltségét ajánlotta, akit nagy lelkesedéssel a közgyűlés egyhangúlag megválasztott. Társelnöknő Molnár Ivanné, ménesbirtoki igazgatóné öméltsége lett, szintén egyhangúlag. Titkárnak Kopeczky Viktorné önagyága lett megválasztva, míg a pénztárosi tisztséget Kotucs Jánosné szül. Nagy Mici vállalta. Továbbá a közgyűlés még héttagú választmányt is javasolt, s így hét terjesztőnőt is választott, kiknek hivatása lesz az Oltáregyesület terjesztése és tagok gyűjtése. Megválasztott elnököt elfoglalva az elnöki széket, szép szavakkal köszönte meg a beléje helyezett bizalmát, és kérte a közgyűlést, hogy amilyen nagy szeretettel és lelkesedéssel vállalta az elnöki teendőket, olyan nagy szeretettel és odaadással legyenek a tagok iránta és támogassák őt munkájában. A közgyűlés lelkes éljenzéssel ünnepelte az elnököt és a megválasztott tisztikart.

Az egyesület már megkezdte működését és lelkesen gyűjti a szentségimádó és áldozatkész tagokat.

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest.

Nyomdaigazgató: Kohl Ferenc.